

PARTS:

Apel·lant : **A SL**
Procurador : Sra. **CVAC**

Apel·lat : **B, SA**
Procurador : Sra. **MRPO**
Advocat : Sr. **ALP**

SENTÈNCIA 007-2021

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : Sr. **ALBERT ANDRÉS PEREIRA**
Magistrats: Sr. **VINCENT ANIÈRE**
 Sr. **CARLES CRUZ MORATONES**

Andorra la Vella, el 29 de gener del 2021.

En nom del Poble Andorrà.-

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions més amunt referenciades.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. **ALBERT ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

Primer.- En data 23 de març del 2020, el Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar sentència amb la següent decisió:

“Que donant lloc íntegrament a la demanda interposada per la mercantil B, SA, ha de condemnar la mercantil A, SL, a pagar a l’agent la suma de 10.055,30 € incrementada amb els interessos legals comptadors des del 1er de juliol de 2016 i fins el dia del seu total pagament, així com a abonar les costes judicials causades, segons allò disposat al darrer Fonament de dret de la present decisió.”

Segon.- Contra l’esmentada resolució la representació processal de la societat A SL ha interposat recurs d’apel·lació.

En data 29 de setembre del 2020, la representació processal de A SL ha presentat el seu escrit de conclusions i en virtut dels arguments que s’hi exposa demana la revocació de la sentència en el sentit que es desestimi íntegrament la demanda, imposant les costes judicials tant de primera com de segona instància a la societat B SA.

Tercer.- Per escrit de contesta a les conclusions, presentat en data 30 d’octubre del 2020, la representació processal de la societat B SA sol·licita que es confirmi la sentència dictada pel Tribunal a quo en data 23 de març del 2020 en la seva totalitat, i que s’imposi les costes d’aquesta alçada a la part recurrent.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- En la demanda inicial d’aquest procés, l’entitat B SA va reclamar a A SL el pagament de la quantitat de 10.055,30 €, més l’interès legal a partir de la contestació a la demanda. Aquest import correspon a dues

factures que emparen l'entrega en dipòsit de diversos components i recanvis mecànics, que l'agent havia facilitat a la contrapart per tal que aquesta procedís a la seva venda a tercers, obligant-se el demandat a pagar el preu un cop produïda la venda, o a retornar el material si aquesta no es materialitzava.

La sentència del Tribunal unipersonal del Batlle ha estimat íntegrament la demanda i ha condemnat el defenent a satisfer la quantitat reclamada, amb imposició de les costes processals. La sentència considera que el vincle jurídic existent entre les parts ha de ser qualificat com a contracte estimatori, de naturalesa mercantil, i que l'acció per reclamar la quantitat corresponent als materials no satisfets ni retornats pel demandat no havia prescrit, ja que el *dies a quo* no pot començar a córrer quan es va entregar la mercaderia, sinó en el moment en què el receptor d'aquesta comunica al subministrador que la mateixa ja s'ha venut, que és quan el primer ha de satisfer el preu al segon. Atès que dita comunicació no es va fer en aquest cas, la sentència conclou que l'inici del termini de prescripció s'ha de situar en la data de les factures emeses per la part agent.

En el seu recurs d'apel·lació, el demandant discuteix la qualificació jurídica que la sentència atribueix al contracte litigiós, ja que considera que es tracta d'un contracte de dipòsit o, subsidiàriament, d'un contracte de compravenda amb pagament aplaçat. També defensa que ha prescrit l'acció per reclamar el preu de les mercaderies, ja que li van ser entregades els anys 2011 i 2012, mentre que la demanda no va ser presentada fins al 2016, quan ja havia transcorregut el termini de tres anys previst per a les obligacions de naturalesa mercantil. Finalment, sosté que l'import de les factures reclamades s'ha de compensar amb el preu d'un compressor que va comprar a l'agent, i que va ser defectuós, i que ja s'havia signat un reconeixement de deute, que es referia al conjunt de les obligacions existents entre les parts, i que no incloïa les factures que ara es reclamen.

SEGON.- En primer lloc, s'han de confirmar les conclusions a què arriba la sentència apel·lada sobre la naturalesa jurídica de la relació contractual que vinculava les parts, i que ha de ser qualificada com a contracte estimatori.

Aquesta és un figura jurídica que ja coneixia el Dret romà, com es desprèn del Digest, Llibre XIX, Títol III (“*De aestimatoria*”), en virtut de la qual una de les parts (“*tradens*”) entrega determinats béns mobles materials, el valor dels quals s'estima en una quantitat certa, a l'altra part (“*accipiens*”), que s'obliga a procurar la seva venda a tercers en un determinat termini, transcorregut el qual l'*accipiens* ha de pagar el preu estimat de les coses venudes i restituir les que no ho hagin sigut.

Aquest contracte es diferencia del dipòsit en que l'*accipiens* disposa d'una facultat de disposició de les mercaderies que li han sigut entregades, i de la compravenda en que no adquireix la propietat de les mateixes, sinó que ha de retornar al *tradens* les que no hagin sigut venudes a tercers. S'ha de desestimar, doncs, la impugnació de l'agent sobre la naturalesa jurídica del contracte litigiós.

D'altra banda, es tracta d'un contracte de naturalesa mercantil, ja que ambdues parts tenen la condició de comerciants i l'objecte del contracte és la venda de les mercaderies a tercers, amb ànim de lucre. En conseqüència, resulta aplicable el termini de prescripció de tres anys, com ja va declarar la sentència d'aquesta Sala de 29 de juny de 2012 (causa núm. 347/2011).

TERCER.- L'inici del còmput del termini de prescripció no es pot situar en la data en què el *tradens* va entregar a l'*accipiens* les mercaderies de què es tracta, ja que en aquest moment començava el període del qual disposava aquest darrer per procedir a la venda a tercers de les mateixes. En conseqüència, el *tradens* no podia reclamar encara en aquell moment l'import dels materials ni la devolució dels mateixos, de manera que, en

aplicació de la doctrina de l'*actio nata*, la prescripció només podia iniciar-se quan es comunicés al subministrador que s'havia produït la venda dels productes, o bé quan hagués transcorregut el termini assenyalat a l'efecte.

Ara bé, en aquest cas, el contracte es va concloure de forma verbal i no es va establir una determinada periodicitat per a realitzar les vendes ni per a retre comptes. En aquestes condicions, s'ha de considerar que, a manca de qualsevol comunicació per part de l'*accipiens* sobre el resultat de l'operació, el termini de prescripció no va començar a córrer fins al moment en què el *tradens* va expedir les factures corresponents, ja que aquest desconeixia si s'havia o no venut la mercaderia, i si procedia el pagament o la devolució, circumstància que havia d'haver notificat oportunament el receptor.

En conseqüència, atès que les factures es van emetre el 30 de novembre de 2014 i l'anunci de la demanda es va presentar el 6 de maig de 2016, s'ha de concloure que no havia transcorregut en aquesta darrera data el termini de prescripció de tres anys, per la qual cosa s'ha de desestimar igualment aquest motiu d'impugnació.

QUART.- En altre capítol, s'han de desestimar íntegrament les al·legacions del recurrent sobre la compensació que s'hauria d'haver realitzat amb l'import d'un compressor defectuós que el demandat hauria subministrat a l'agent, ja que no existeix en les actuacions cap tipus d'acreditació sobre aquest fet.

De la mateixa manera, resulta inoperant la invocació del reconeixement de deute de data 17 de desembre de 2014 que invoca l'apel·lant (folis 203 a 205 de les actuacions). En efecte, aquest document es refereix a d'altres factures que no són les reclamades en aquest procés, i el reconeixement es circumscriu exclusivament a aquestes altres quantitats, com diu taxativament el seu pacte primer. En conseqüència, aquest acord

entre les parts no és obstacle a la reclamació d'altres factures relatives a subministraments anteriors, com les que són objecte d'aquest litigi.

Per tot això, procedeix desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i confirmar en els seus propis termes la sentència impugnada.

CINQUÈ.- En haver-se desestimat el recurs, procedeix imposar a l'apel·lant les costes causades, inclosos els honoraris d'advocat i procurador, d'acord amb la constitució de l'emperador Zenó (Codi 7, 51, 5).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, ha pres la següent

DECISIÓ

Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa l'entitat A SL contra la sentència dictada el 23 de març de 2020 pel Tribunal unipersonal del Batlle, Secció Civil, la qual es confirma en els seus propis termes, amb imposició a la recurrent de les costes causades en aquesta instància, inclosos honoraris d'advocat i procurador.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-